

[Aksel Larsen.]

foretagendet engang skulle opløses, og det er vel en af forklaringerne på, at sukkeraktierne står så fantastisk højt i kurs, at de 15 pct. i dividende i forhold til aktiernes kursværdi ikke engang udgør 5 pct. af kursværdien.

Når jeg nu ser på sukkerfabrikkernes driftsregnskab, som naturligvis er stillet op på en sådan måde, at det er meget svært at trænge ind i det, er der noget, der slår mig, og det er, at man har stillet det smukt op i følgende 3 afsnit: sukkerproduktion — det er altså A-produktionen — derpå rationaliseringsbesparelse og endelig „anden virksomhed“, altså den såkaldte B-produktion.

Under sukkerproduktionen, A-produktionen, har man ordinære afskrivninger og ekstraordinære afskrivninger på tilsammen 9 mill. kr. — dette gælder for regnskabsåret fra 1. maj 1959 til 30. april 1960 — man har handels- og administrationsomkostninger, man har renter, 12 millioner, skatter, forsøgsvirksomhed og udgifter ved sociale foranstaltninger.

Under „anden virksomhed“, som må antages at være uhyre omfattende, når den kan give så mange penge, at man deraf kan udbetale 9 pct. i dividende af 45 mill. kr., har man renteindtægter på 3 mill. kr.; man har derimod ingen renteindtægter under sukkerproduktionen. Alle renteindtægter, som selskabet har, hører under „anden virksomhed“, men renteudgifter er ikke anført. Alle selskabets renteudgifter hører under A-produktionen, og de belaster A-produktionen med 12 mill. kr., men den omfattende B-produktion, som kan give så meget som 9 pct. i dividende — og så bliver der endda noget at hensætte til reservefonden — har overhovedet ingen renteudgifter. Man har ingen afskrivninger under B-produktionen; til trods for at man har forsøgsgårde, roefrøforædling, maskinproduktion, og jeg ved ikke hvad, er der overhovedet ingen afskrivninger dér. Alle afskrivninger ligger under A-produktionen.

Det er mig fuldkommen uforståeligt, at en handelsminister kan godkende, at regnskabet stilles op på den måde, at man belaster A-produktionen med de størst mulige og de flest mulige udgifter og belaster B-produktionen med de mindst mulige

udgifter — bortset fra at jeg altså mener, at man ikke burde tillade denne sondring mellem A- og B-produktion. Jeg kan kun opfatte dette sådan, at man på den måde sikrer sig, at væsentlige dele af udgifterne går over på A-produktionen.

Jeg har draget dette frem for at gøre den højtærede handelsminister opmærksom på, at jeg ikke kan godkende det synspunkt, at sukkerfabrikkernes udbyttepolitik ikke har haft noget som helst med sukkerprisen at gøre. Jeg ville tro, at hvis dette regnskab blev stillet ordentligt op, ville der blive betydelige beløb tilovers, hvormed man kunne holde sukkerprisen nede på et lavere stade end det nuværende.

Jeg er fuldkommen klar over, at hvis man skulle sælge den store sukkerbeholdning, der findes, ved eksport, måtte man sælge til verdensmarkedspris, og den er ikke så høj — hvis jeg er rigtigt underrettet, er den 60 øre pr. kg, og det er altså ikke engang halvdelen af, hvad sukkeret koster herhjemme.

Nu ved jeg godt, at der findes et — om jeg så må sige — internationalt sukkermonopol eller aftaler mellem de store sukkermonopoler i de forskellige lande, som tilsigter at forhindre dem i at konkurrere på ubehagelig måde med hinanden. Jeg er også klar over, at der findes en koncession om sukkerproduktion, som det danske folketing har godkendt; men på den anden side, når man hører, at sukkeret er så uendelig billigt i Danmark, kan man ikke lade være med at gøre sig sine tanker om, hvad der ville ske, hvis vi købte sukker på verdensmarkedet til 60 øre pr. kg i stedet for at købe det hos De danske Sukkerfabrikker til 1 kr. 30 øre pr. kg. Jeg ved meget vel, at denne verdensmarkedspris er en art fiktiv pris, fordi de sukkerproducerende lande ikke har en så lav pris i selve landet, men holder en så lav pris for eksportsukkeret. Dog må jeg bekende, at jeg tror ikke, sukkerprisen er så høj i de lande, hvor man producerer rørsukker, som i de lande, hvor man producerer roesukker. Men under alle omstændigheder: uanset om sukkerprisen er højere i Sverige og Tyskland end i Danmark, synes jeg sukkerprisen er for høj i dette land, og jeg tror, at hvis man ikke havde givet sukkerfabrikkerne så favorable koncessioner, og hvis man i højere grad